

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
ОДРЖАНОГ ДАНА 06.05.2011. ГОДИНЕ**

Председник већа: Хвала седите. Добар дан. Дакле, **НАСТАВАК заседања**, пред Посебним одељењем Вишег суда Београду, Одељењем за организовани криминал, на дан **06.05.2011. године**, са почетком у **10 часова и 14 минута**, у кривичном поступку против **оптуженог ШАРИЋ ДАРКА и других**, због кривичних дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 5. Кривичног законика, кривичног дела прања новца из члана 231. став 4. у вези става 2. и 1. у продуженом трајању, у вези члана 61. Кривичног законика и кривичног дела прање новца из члана 231. став 4. у вези става 2. и 1. Кривичног законика у продуженом трајању у вези члана 61. Кривичног законика, у односу на опт.Шарић Дарка, у кривичном предмету са службеном ознаком **К-По1 273/10**, по **оптужници** Тужилаштва за организовани криминал из Београда, са службеном ознаком **КТ.С.бр. 17/09 од 06.08.2010. године**.

Веће поступа у **неизмењеном** саставу.

На записнику је записничар Марина Стојков.

Суду у раду помаже стручни сарадник Владан Смиљковић.

- Оптужницу тужилаштва за организовани криминал, заступаће заменик тужиоца за организовани криминал – Саша Иванић.

Дакле, као што сам то чинили и претходних дана, ја ћу сада констатовати присуство процесних учесника, па ћу Вас замолити, да након прозивања, устајањем потврдите присуство у судници.

- Оптужени Шарић Дарко – је у бекству, по решењу овог суда одређено је суђење у одсуству, бранилац адвокат Зденко Томановић.

Адв. Зденко Томановић: Зденко Томановић, присутан.

Председник већа: Хвала.

- Оптужени Јестровић Небојша, присутан, седите, бранилац адвокат Дејан Лазаревић.

Адв.Дејан Лазаревић: Присутан.

Председник већа: Хвала.

- Оптужени Крловић Андрија, присутан, седите. Бранилац?

Адв.Владимир Петровић: Добар дан, адвокат Владимир Петровић.

Адв.Градимиr Налић: Добар дан, адвокат Градимиr Налић.

Председник већа: Добар дан, хвала

- Оптужени Милосављевић Предраг, присутан, седите. Бранилац адвокат?

Адв. Слободан Ружић: Слободан Ружић.

Председник већа: Ружић, хвала.

- Оптужени Штрбац Радован, присутан, седите. Браниоци, Илија Поповић?

Адв. Илија Поповић: Присутан.

Председник већа: Драган Плазинић?

Адв. Драган Плазинић: Присутан.

Председник већа: Милан Вујин, није присутан, Илија Радуловић?

Адв.Тодор Павићевић: Уместо адвоката Радуловић, адв.Павићевић Тодор, из његове адвокатске канцеларије, по заменичком пуномоћју.

Председник већа: Пуномоћје је у списима предмета.

- Оптужени Ћопић Зоран, је у бекству, по решењу овог суда одређено је суђење у одсуству. Бранилац адвокат?

Адв.Вељко Делибашић: Вељко Делибашић, присутан.

Председник већа: Хвала.

- Оптужени Вучетић Маринко, присутан, седите. Бранилац адвокат?

Адв. Маја Атанасковић: Адвокат Маја Атанасковић, присутна.

Председник већа: Присутна, хвала.

- Оптужена Штрбац Дубравка, присутна, седите. Браниоци Поповић Илија, присутан, Драган Плазинић, присутан и адвокат за Илију Радуловића, по заменичком пуномоћју.

Адв. Тодор Павићевић: Адвокат Павићевић Тодор.

Председник већа: Хвала.

- Оптужени Костић Стевица, присутан, седите. Бранилац адвокат Илија Поповић, присутан.

Дакле, имамо процесне претпоставке да се главни претрес одржи и настави, па

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се претрес **одржи и настави.**

Главни претрес је **јаван.**

Као што смо то чинили и јуче, и данас ћемо наставити тамо где смо јуче стали, па у том правцу, ја позивам оптужену Штрбац Дубравку да приступи за пулт.

Оптужени Јестровић, Милосављевић и Штрбац Радован, могу остати у судници, а остали оптужени ће сачекати на месту предвиђеном за то. Дакле, никога не отпуштам од оптужених.

САСЛУШАЊЕ ОПТУЖЕНОГ АНДРИЈЕ КРЛОВИЋА

Опт. Андрија Крловић: Добар дан.

Председник већа: Добар дан. Дакле, Ви сте?

Опт. Андрија Крловић: Ја сам Андрија Крловић.

Председник већа: Андрија, Ви сте давали податке и код истражног судије.

Опт. Андрија Крловић: Да.

Председник већа: То смо чули и приликом Вашег првог казивања од стран овог већа. У односу на те податке које сте тада изнели, да ли у међувремену постоји некаква измена, мислим на личне податке?

Опт. Андрија Крловић:

Председник већа: Добро. Констатоваћемо то. Дакле, још једном питање за Вас, оптужницу сте примили?

Опт. Андрија Крловић: Да.

Председник већа: Исту прочитали?

Опт. Андрија Крловић: Примио и прочитао.

Председник већа: Разумели?

Опт. Андрија Крловић: Разумео.

Председник већа: Добро. Као оптужени, то знате, професионалац сте, пред судом имате право да се браните онако како Ви сматрате да треба и како је то најбоље по Вас, можете и да ћутите. Да ли ћете износити одбрану данас пред судом?

Опт. Андрија Крловић: Одбрану ћу изнети данас, немам разлога да не изнесем. Изнео сам своју одбрану и у истражном поступку.

Председник већа: Да. Ево, то је било моје следеће питање. Дакле, у односу на исказе које сте давали раније, да ли остајете при тим исказима?

Опт. Андрија Крловић: Остајем при тим исказима.

Председник већа: Добро. Да ли се осећате кривим и кривичном одогорним због тога?

Опт. Андрија Крловић: Не осећам се кривим.

Председник већа: Због чега се оптужујете?

Опт. Андрија Крловић: Молим.

Председник већа: Кажем, због онога због чега се оптужујете.

Опт. Андрија Крловић: Не осећам се кривим ни по једној тачки, која ми се оптужницом ставља на терет.

Председник већа: Добро, Андрија. Ево овако, пре него што кренете са изношењем Ваше одбране у слободном излагању, на шта имате по закону право и где Вас ја, а и чланови већа нећемо ометати, дакле, дозволићемо Вам да то учините у неометаном и слободном излагању. Ја ћу Вас обавестити да тако кажем, то сам учинио и пре него што су Вас увели у судницу, дакле, то сам и јуче чинио, ми данас морамо раније завршити са главним претресом, због неких обавеза Већа за ратне злочине у овој судници. У том правцу, ја не желим ни на који начин да Вас ограничавам у ширини Вашег излагања. Дакле можете потпуно неометано и слободно износити одбрану. Ми Вас у томе ничим нећемо ограничавати, нити ћемо Вас спречавати на било начин. Само Вас молим да се држите оптужнице и оптужног акта, дакле и онога што стоји у оптужници. И друго, у 11,00 сати, пет минута тамо или овамо, отприлике морам завршити. Не...извињавам се, у 13,00 часова. Извињавам се, јер ја гледам овде у сат.

Опт. Андрија Крловић: Ја сам мислио да се пакујем, пошто је већ...

Председник већа: Извињавам се, лапсус је. Мислим да смо се разумели.

Опт. Андрија Крловић: Разумели смо се, ја ћу покушати онда да будем краћи у неком делу.

Председник већа: Не морате. Значи, ово моје упозорење није уопште усмерено у том правцу да се Ви на било који начин суздржавате.

Опт. Андрија Крловић: Схватио сам.

Председник већа: Значи, то су само неке кратке смернице и оно чега се морамо једноставно технички држати. Изволите.

Опт. Андрија Крловић: Ја ћу се користити белешкама, изнећу моју одбрану по свим тачкама оптужнице. Поштовано веће, тужиоче, оптужницом тужилаштва Посебног одељења за организовани криминал, оптужен сам да сам заједно са Шарићем, Милосављевићем, Јестровићем, Штрпцем, Вучетићем, Костићем, 2008., 2009. и 2010. године, постао члан организоване криминалне групе, тако што сам прихватио криминалне план ове групе и да новац остварен путем продаје кокаина, пласирамо у куповину и преузимање предузећа у процесу приватизације, пољопривредног земљишта и других непокретности, на територији Републике Србије. Овакве тврдње оптужнице, за мене као човека, бившег полицајца, адвоката, а надасве оца два сина, чијим се моралним вредностима и успесима поносим, представљају најтежи ударац. Више од годину дана, 15 месеци, читам списе овог предмета, покушавајући да нађем и најмањи доказ да сам постао члан организоване криминалне групе са јасним планом. Нисам успео да нађем ни један доказ. Ни један окривљени, сведок, пресретнути разговор, не указују на такве тврдње. Ни један обичан како бих рекао, или пак заштићени сведок, не би могао изнети овакве тврдње, а да их не поткрепи материјалним или другим доказима. У притвору сам већ 15 месеци, само зато што сам обављао свој посао, искључиво свој адвокатски посао. Ја сам у истрази и пред полицијом рекао како сам упознао и ступио у контакт...

Председник већа: Извињавам се, имамо неких проблема, чујемо судницу број два, па Вас молим да то видите са режијом. Чујемо тон из суднице број два, па Вас молим...режија, ако ме чује, чујемо тон из суднице број 2. Ја Вас молим да се вратите на оптуженичку клупу.

Дакле, направићемо кратак прекид, наравно од десет минута, с тим што нећемо напуштати судници, него Ви ћете остати. Чак не морате, можете сести овде, са стране. Седите са стране, све је у реду. Само Вас молим да седнете, обзиром да се десио овај непланирани технички проблем, а да је иначе у плану та редовна пауза, ми ћемо искористи ово време од 15 минута које морамо свакако чекати овде, па ћемо то продужити за још пет минута, тако да ћемо сада направити паузу од 20 минута. Виће је нећемо правити, да би оптужени Крловић наставио у непрекидном излагању да износи своју одбрану. Дакле,

Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

Одређује се **ПРЕКИД** главног претреса и пауза у трајању од 20 минута, ради одмора.

Наставићемо са радом у 11,25 часова.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Наставља се главни претрес.

Настављамо са радом у 11,29 часова.

Да ли има промена на страни процесних учесника? Визуелно нема. Могу да констатујем да сте сви приступили у судницу и да имамо претпоставке за наставак заседања. Ја сам и данас пропустио да констатујем присуство на суђењу колегиница.

Адв.Јелена Илић-Затезало: Адвокат Јелена Илић-Затезало, по заменичком пуномоћју адвоката Маје Атанасковић, браниоци окривљеног Маринка Вучетића.

Председник већа: Хвала. И?

Адв.приправник Марина Давидовић: Приправник Марина Давидовић, из канцеларије Делибашић.

Председник већа: Хвала. Добро, е сада да наставимо, позивам оптуженог Крловића да приступи за пулт. Ви можете наставити, ево укључите микрофон.

Опт. Андрија Крловић: Уплашио сам се да су ме моји браниоци напустили, пошто их нема ни једног овде. Ипак нису!

Председник већа: Не, нису. Не верујем да би то учинили. Ако Вам треба можда вода, донећемо Вам.

Опт. Андрија Крловић: Не.

Председник већа: У реду је, наставите, изволите.

Опт. Андрија Крловић: Хвала. Као што сам рекао, у притвору се налазим већ 15 месеци, искључиво за то што сам радио свој адвокатски посао. Чак и прописи о спречавању правања новца, предвиђају да адвокат који не пријави клијента, код кога посумња да уноси у правни промет нелегално стечен новац казниће се за прекршај, што значи да ће се појавити пред прекршајним судијама, не пред Специјалним судом. У истрази, пред полицијом, ја сам објаснио како сам ступио у контакт са Дарком Шарић и постао његов адвокат и његове партнерке у послу, у продаји предузећа «Штампа систем», немачком медијском концерну «Watz». За истим столом, са Дарком Шарић, посао су договарали и уговорили Бодо Комбах, Срђан Керин, као представници «Watz». Овај други је у то време, колико се сећам, био је и председник Генералне скупштине Уједињених нација, те ћу већу предложити њихово сведочење да нису знали за криминалну делатност Дарка Шарића за коју му се данас суди, а камоли да је знао један мали српски адвокат Крловић. У притвору сам из медија сазнао да се води једна велика медијска, политичка и економска афера против компаније «Watz», овде у Србији, да су њихови економски интереси озбиљно угрожени, те се питам да ли можда не седим овде у притвору као «коллатерална штета» те афере. Оцењујући моју одбрану у истрази и претходном поступку, у којом сам тврдио да сам радио у пуном капацитету адвоката, тужилац у оптужници тврди да сам присуствовао свим састанцима код Дарка Шарића, те да сам могао закључити да се ради о новцу стеченом кривичним делом. Далеко је од тога да сам ја присуствовао на свим састанцима, како на Татарском Брду, како тврди тужилац...није ми јасно како се може из тога извући чињеница да сам ја могао извући закључак, а добар однос адвоката и клијента, управо се и гради на честој комуникацији, на праћењу клијента и на састанцима и давању правних мишљења и савета. Оно што је јасно сигурно је да не може се извући закључак о ономе...о мисаоном процесу који се дешавао у мојој глави, присуствовањем на тим састанцима и да сам ја могао извући закључак о нелегално стеченом новцу. Насупрот тврдњи тужилаштва, моји браниоци су још у истрази, у истражном поступку, доставили суду материјалне доказе о пословању, у коме сам ја Дарка Шарића заступао у продаји «Штампа система» немачком «Watz»-у, из којег се види износ који је том приликом остварен. Ја сам оптужен због кривичног дела прања новца из члана 231 став 4 у вези става 2 КЗ Републике Србије, а увођењем тврдње да сам ја могао да доносим одређене закључке и дело се описује као да сам извршио кривично дело из става 5. Ако ми дозволите, само да цитирам: «...Ко учини дело из става 1 и 2 овог члана,

а могао је и био дужан да зна да новац или имовина представља приход остварен кривичним делом, казниће се затвором до три године...». Закон за овакву оптужбу додуше тражи да је могао и био дужан да зна да новац и имовина проистичу из кривичног дела, а како тврди тужилац само да сам то могао да закључим. Не знам да ли треба да подсетим суд да су први пут и први таблоиди довели у везу са криминалом Дарка Шарића, тек у позну јесен 2009. године. То је моје сазнање, прво моје сазнање из таблоида о његовој криминалној активности. Оптужница против мене, написана је речима које сам ја дао у истрази. Моја изјава је тачна, истинита, поткрепљена материјалним доказима и доказима сведока. На жалост, тужилац у оптужници се служи полуистинама и претпоставкама, попут оних шта је ко од саговорника мислио да каже шта је подразумевао и слично. У транскриптима које сам добио на увид, управо су такве интерпретације, па има и оних где ја са саговорником започињем разговор, где ме саговорник нешто пита и не сачекавши мој одговор, приређивач тих транскрипата каже «небитно, изостављено».

Из тог разлога још једном понављам да нисам крив, сматрам да нисам крив ни по једној тачки оптужнице, која ми се ставља на терет.

Тужилац на страни два и три оптужнице, наводи како сам постао припадник организоване криминалне групе, тако што сам заједно са осталима оптуженима прихватио криминални план ове групе и да новац стечен продајом кокаина употребимо за куповину предузећа преузимање предузећа у процесу приватизације, пољопривредног земљишта и других непокретности и на тај начин остварили конверзију у имовини већој од 20 милиона евра. Ја овде желим поново да укажем, да не помињем како сам упознао Дарка Шарића, овде, не бих дужио због времена које имамо, али да је Дарко Шарић, приликом продаје немачкој компанији ВАЦ остварио више од тих 20 милиона који се овде уписују. То је једини новац за који ја знам. Непосредно имам сазнања да је Дарко Шарић добио рачун своје фирме «Лафино трејд» и заиста не стоје никакве тврдње Тужилаштва да сам ја могао знати. У оптужници тужилац наводи да сам ја моју фирму «Нови Тамиш» користио као «проточни бојлер». Чудна квалификација, али и да је фирма била фактичко власништво Дарка Шарића. Одговорно тврдим да је фирма «Нови Тамиш» од оснивања 20. фебруара 2003. године била у искључиво мом власништву и да сам искључиво ја доносио све пословне одлуке, а сигуран сам да Дарко Шарић није ни знао да ја поседујем фирму «Нови Тамиш». Фирма «Нови Тамиш» није регистрована као било каква «фантомска» фирма или фирма за «прање новца», него од саме регистрације фирма се озбиљно бавила послом. Од регистрације фирме 2003. године, ја сам

се прве године бавио узгојем свиња, што се да проверити у пословној документацији предузећа, где сам закупио једну фарму и те године на тржиште испоручио неколико хиљада товљеника. Ова квалификација и закључак да је фирма под фактичким власништвом Дарка Шарића, вероватно служи да би се доказао умишљај да сам ја прао новац за Дарка Шарића из разлога што сам имао пословни однос са предузећем «Митросрем», где сам испоручио «Митросрему» вештачко ђубриво које сам купио од «Азотаре» Суботица, испоручио га и урадио један нормални правни посао. У недостатку правних доказа у оптужници, за овај посао, тужилац се служи пословном логиком, у смислу зашто нисам наплатио потраживања од «Митросрема». Моја пословна логика о вођењу предузећа, управо ми је налагала супротно. У почетку је «Митросрем» био блокиран, није могао да ми плати. Очекивала се деблокада и прилив новца и да ће ми платити одмах, али након тога је моја фирма дошла у блокаду, активирањем меница од стране НЛБ банке, односно првог факторинга који је део НЛБ банке. Фирма «Нови Тамиш» је остваривала сваке године и пословну добит, некад мању, некад већу. Моји браниоци су у истражном поступку доставили доказе о мојим приходима и од пословне добити и од имовине и од добити које сам ја остварио бавећи се адвокатуром. Напомињем да фирма «Нови Тамиш» још пре покретања овог кривичног поступка није више у мом власништву, не из разлога да се избегне било каква моја одговорност, јер за то није имало потребе, већ из разлога што је фирма «Нови Тамиш», на београдској берзи почетком 2008. године купила акције предузећа «Топико». То је био заједнички посао мој и мог пословног пријатеља и партнера Богдана Родића и његове фирме, те ми је Богдан Родић предузећу «Нови Тамиш» са своје фирме позајмио новац. За тај новац смо купили акције «Топика». У међувремену су се ту издешавале чудне ствари јер је остатак акција преузела «Перутнина Птуј». Имали смо и судске поступке, а акције које сам купио на берзи дао сам у залогу управо за тај кредит који ми је уплаћен за куповину акција, тако да нисам могао деблокирати фирму нити продати те акције. Осврнуо бих се на моју улогу члана управног одбора, а касније и председника управног одбора предузећа «Митросрем». Након договора Ћопића и Дарка Шарића о купопродаји предузећа «Митросрем», пре тога морам да кажем да сам ја упознао Ћопића и Шарића, на Ћопићев захтев, јер ми је Ћопић тражио од мене као, знајући да сам био Шарићев адвокат, да сам водио поступак продаје «Штампе», да га упознам са Шарићем, јер има информацију да је Шарић заинтересован за куповину пољопривредног предузећа. Са Ћопићем сам направио договор, чак сам од њега и тражио пуномоћ да ме овласти испред конзорцијума да могу водити преговоре о продаји. Са Ћопићем сам договорио и висину надокнаде која ће бити по завршетку посла и

Ђопић ми је предложио да ја будем у управном одбору, што сам ја и прихватио из више разлога. Један од разлога је био што је са мог аспекта адвокатског то био веома добар посао, те сам уговорио одличну провизију. Нормално да пратим цео поступак и продаје и оно што је договорено да фирма буде преузета, када се буду стекли услови а то је да не буде више ни потраживања ни дуговања у окру фирме, са једним јасним пресеком. Ту је код предузећа требало решити неке проблеме, правне проблеме, попут разграничења земљишта које није пре приватизације разграничено са државом, објеката који су нелегални, социјалног програма и да не набрајам сад даље. занимљива је констатација Тужилаштва да као и члан и председник управног одбора нисам наплатио своје потраживање. Један можда од разлога је био и тај што је «Митросрем» био у таквој ситуацији да је дуговао и другима, а ја као члан и председник управног одбора требао би да значи злоупотребим своју функцију да сам себи платим нешто, односно мом предузећу, то би по мени тек онда био предмет расправе пред судом. Као председник управног одбора сам у «Митро срему» био негде од половине, од почетка августа. И то да кажем овде, силом прилика, јер је предузеће «Митросрем» добило кредит, односно одобрен му је кредит 05., 06. августа, не могу се сад сетити, а и прошло је доста времена овде, 2009. године и требало је да буде деблокирано од почетка следеће недеље. Колега Слободан Кутлашић, који је био директор «Митросрема», у петак ме је назвао и рекао да је све завршио са кредитом, да од понедељка ће бити деблокиран «Митросрем» и да ће се наставити нормално да се ради. Што је наравно подразумевало да ће се брзо завршити цела трансакција, да ћу и ја наплатити свој дуг и да ћу завршити тај мој адвокатски посао и наплатити се од Ђопића. Међутим, у суботу, у понедељак су требали да дођу из банке, да установе хипотеку на фармом «Митросрема», која је могла да се стави под хипотеку, јер су постојала ограничења од стране Агенције, о висини имовине која се може жаложити, пошто је предузеће купљено на тендеру, и да ће након успостављања хипотеке у понедељак ујутру, одмах истог дана, бити исплаћен кредит. Нажалост, у суботу, значи следећег дана када ме је Слободан обавестио, јавили су ми да је Слободан Кутлашић умро, директор предузећа. У понедељак сам нормално отишао у предузеће «Митросрем», да видимо шта даље. Били су људи из банке стигли. Позвао сам Ђопића да видимо шта ћемо, како ћемо. Значи нисмо могли, није имао ко да потпише заложну изјаву, није било директора и тада смо се договорили телефоном, да ја будем председник управног одбора, да би као председник управног одбора могао потписао заложну изјаву. Тако сам и постао председник управног одбора и остао до краја године. У међувремену ово се десило, требало је да буде после нове године, по завршетку завршног рачуна, нормално, на редовној скупштини изабран нови управни одбор и нови

председник. Тако сам и постао председник управног одбора «Митросрема».

Тужилаштво даље тврди да сам дао правну форму и реализовао модус прикривене купопродаје предузећа «Митросрем». Поново је дакле реч о томе да Тужилаштво посао адвокатуре доживљава као један преваран посао. Купити оснивачки улог једног предузећа, не да није забрањен, већ је то уобичајена пракса. Не само у Србији, него и свуда. Закон о привредним друштвима јасно дефинише како се врши продаја оснивачког улога и на крају, да не дужим, није забрањено. Предузеће ДТЛ је купљено из разлога купопродаје «Митросрема». «Митросрем», као «Митросрем» није могао бити продат нити уступљен неком другом правном лицу, физичком никако, јер су се на тендеру тражили посебни услови да предузеће које купује предузеће «Митросрем», мора испуњавати између осталих услова тај, да је у тој години, претходној години када је тендер расписан, имало, пословало са најмање 25, пословни приход од најмање 25 милиона евра или ако је предузеће пољопривредно са 15 милиона евра или ако је финансијска институција са 50 милиона евра. Да би се то премостило, колега мој, сада покојни Миленко Ристивојевић, који је био адвокат у овом предмету од стране Шарића, који се бавио привредним правом, рекао је да је једини начин да се нађе и купи предузеће. Отишли смо у агенцију на састанак, званично заказан, речено нам је да предузеће које испуњава те услове може да купи, да преузме уговором, јер није се радило о куповини предузећа «Митросрем», већ о преузимању уговора са свим правима и обавезама које је имао дотадашњи конзорцијум, ДСД «Тобако» и «Финански». Било је доста тешко пронаћи такво предузеће. Сазнали смо за предузеће ДТМ «Релејшен», да је имало пословни приход добар, јер се бавило продајом допуна телефонских и СИМ картицама и да је то предузеће део свог бизниса продало у претходној години, те да власник предузећа, вероватно би продало оснивачки улог. Радило се о Димитријевић Николи, који је мени када сам га питао као адвокату рекао да он то неће да прода. Ћопића сам обавестио о коме се ради и Ћопић је рекао да ће он да... да он зна Николу и да ће он поразговарати. На крају ме је Ћопић обавестио да је Никола пристао њему да прода предузеће. То су и урадили. Пренели су, урадили су уговор о преносу, о уступању уговора «Митросрема» и Агенције. У том уговору, у изради тог уговора и овери нисам учествовао, али и да сам учествовао не видим ништа лоше у томе, значи познато ми је да су направили тај уговор и поднели захтев Агенцији за приватизацију да одобри уступање. У редовној процедури Агенција за приватизацију је одобрила уступање уговора предузећу ДТМ «Релејшен», јер је испуњавало све законом прописане услове. Након овог условног решења о уступању, јер Агенција је дала условно

решење из разлога што је већ уведена пракса да код тих преузимања и куповине на тендеру, имовине где је велика вредност, мора се добити и сагласност Антимонополске комисије. Тако да је остао поступак добијања сагласности пред Антимонополском комисијом. Власник тог предузећа Никола Димитријевић ми је рекао да је са својим адвокатом поднео захтев Антимонополској комисији и тражио да се, требало је доставити одређену документацију од стране «Митросрема», ја сам правној служби «Митросрема» рекао да треба да доставе документацију. Искрено нисам се бавио пред Комисијом, нисам имао не послове пред Комисијом, па и нисам знао неке детаље, све шта и колко треба, али зато треба да се чују са Николом и његовим адвокатом и адвокатом «Митросрема» Сикимић Радојицом, са којим сам се и ја чуо телефоном, звао сам га и ја њега и он мене, јер је он био адвокат «Митросрема» и био је, имао је овлашћење да код Агенције се појављује када је у питању «Митросрем». Након добијања сагласности од стране Антимонополске комисије, онда је Агенција издала коначно решење, потписано је решење и уступљено предузећу ДТМ «Релејшен». Оно што ми је познато да предузеће ДТМ «Релејшен», није одмах променио власника. Није променило власника како ми је објашњен разлог, зато што Никола Димитријевић је имао на том предузећу, очекивао је још нека потраживња, а имао је и неку локацију за градњу са свим потребним грађевинским дозволама, па су се он и Ћопић договорили да он остане и даље директор предузећа, до краја године, да остане директор предузећа до краја године и оснивач, а да ће он у међувремену те ствари изнети из предузећа. Чак ми је речено да и око плаћања тог оснивачког улога за који су се договорили Димитријевић треба да врати део, јер је подигао кредит од предузећа за куповину стана или слично. Толико о тој прикривеној купопродаји ДТМ-а. Стварно разлог ни један не видим, да је продаја могла да буде прикривена.

Слична ствар се дешава и са покушајем Тужилаштва да докаже да је новац у Земљу преко Народне банке са рачуна «Лафинотред» ушао, као новац стечен кривичним делом. Оно што ја знам, то је да је новац од продаје «Штампа» система уплаћен на рачун предузећа «Латинотрејд», који је био у власништву Дарка Шарића. То су моја непосредна сазнања, јер у уговору када смо дефинисали уговор, ставили смо да ће купопродајна цена бити исплаћена на рачун који достави купац. Ја сам пошао на закључење уговора, Дарко Шарић ми је дао инструкције за плаћање и Наике Бокан и обоје су ми дали писмене инструкције које сам предао ВАЦ-у на који рачун да уплате новац. И док сам био у Бечу, после састанка, кад смо завршили састанак, кад смо све окончали, остао сам тамо док се добије потврда о уплати новца. Те потврде о уплати новца, које су добили од банке, уручили су ми по

један примерак, и за то непосредно имам сазнања о уплати новца на рачун «Лафинотрејда». Мислим да се радило, додуше новац је уплаћен у два пута, а то је 4 милиона евра је од купопродајне цене која је била купопродајна цена 30 милиона, 4 милиона евра су остала на «ескроу», то јест прелазном рачуну, када се заврши поступак, када се утврди стање у предузећу, мимо оног што је уговором предвиђено, губитка евентуално проистеклог у том периоду до «клоузинга». Што значи да је уплаћено Наики Бокан 23 милиона и 500 хиљада еура, остатак је уплаћен тада на рачун Дарка Шарића. И након «клоузинга», уплаћена су од 4 милиона, милион је ВАЦ задржао, а 3 милиона су уплаћена такође на рачун «Лафинотрејда». Не видим ни један начин да се ту нешто може прикрити, нити разлог да се прикрије новац који се добија у једном нормалном правном послу. Све ово што износим, за све ове тврдње у току истраге, моји браниоци су доставили суду доказ. Сваки правни савет.... извињавам се, мало ми се осушило грло, нисам навикао да пред судом одговарам као окривљени.... Сваки правни савет који сам као адвокат дао, па чак и такве правне савете које клијент може пронаћи на страницама интернета, попут онога шта треба приложити Комисији за заштиту конкуренције од документације, оптужница малициозно тумачи, као да сам ја стварно руководио добијањем сагласности од стране Антимонополоске комисије, у најмању руку као да сам био председник те Комисије. На истоветан начин се тумачи и мој разговор са колегом Радојицом Сикимићем, који је био један од задужених људи испред «Митросрема», за сву документацију и за обављање одређених послова.

Кад је у питању тврдња Тужилаштва да сам осмислио такозване уговоре о субординираном зајму, овде је јасно да је окривљени Милосављевић Предраг пред судом објаснио природу ових уговора, ја нисам учествовао у сачињавању тих уговора, у пракси их стварно нисам ни користио, али од њега као експерта немам разлога да му не верујем, чуо сам да се ти уговори користе доста у свету и да су се овде у Србији користили прилагођени правној пракси. Ја те уговоре нисам радио, нисам их осмишљавао, то из списка предмета се може јасно видети, али исто тако сматрам да нису и недозвољени. Мислим да су то ти уговори заменили неку нашу, на један ефикаснији начин, за мене или нешто што се у нашој пракси користи, а то је уговори о замени испуњења код позајмица или да би избегли давање хипотека или залога које доста трају и скупе су и први такав уговор сам видео када је потписан између стране МАТ Компанија, са једне стране и Предузећа ДТМ «Релејшен» са друге стране. Радило се о уговору који је гласио, износ гласио на 8 милиона еура, а по том уговору је уплаћено 2 милиона еура.

Председник већа: У то време власник МАТ Компаније је?

Опт. Андрија Крловић: У то време власник МАТ Компанија ја знам да је власник МАТ Компанија био Јовица Лончар.

Председник већа: Још неко?

Опт. Андрија Крловић: Пре тога у МАТ Компанију, мислим да је био Душко Шарић. Да су они били сувласници МАТ Компанија.

Председник већа: Изволите даље, нећу Вас више прекидати.

Опт. Андрија Крловић: Хоћу само да кажем, вероватно ће после, па да скратимо та питања, исто тако од Јовице Лончара сам сазнао да су он и Душко Шарић поделили фирму. На који начин и како, не знам. Да је Јовица Лончар задржао МАТ Компани, тај део који се бави грађевином и мислим не бих сад причао неке ствари којима нисам непосредно учествовао и немам непосредна сазнања. Што се тиче депозита, полагања депозита, где оптужница тврди да сам ја осмислио улагања готовинских депозита од стране више физичких лица, тврдим да није истина. За такве моје тврдње постоје и докази у списима предмета које сам недавно имао прилику да видим, а то је у оном делу списа који су означени «државном тајном». Оно што ја знам о самим тим депозитима, кад кажем о самим тим депозитима, онда знам да се ради о депозитима тек након физичких лица, тек након мог хапшења. Када је ДТН «Релејшен», требао да добије гаранцију након уступања уговора код Агенције за приватизацију, морала се дати нова инвестициона гаранција, коју је до тада дао «Финанским». Пошто «Финанским» више није у уговорном односу са Агенцијом, него ДТН «Релејшен» и сама банкарска гаранција за обављање инвестиције предвиђене за наредну годину, морала да гласи на ДТМ «Релејшен». Гаранцију на «Финанским» је издала «Металс» банка, а Ћопић је договорио да и гаранцију на ДТМ «Релејшен» изда «Металс» банка. У «Металс» банци сам био ја са Слободаном Кутлешићем, тада директором «Митросрема», то је тај дан када је и одобрен кредит «Митросрему», а Ћопић нас је звао да сачекамо Николу Димитријевића да ће доћи и он, да је он са Срђаном договорио, Срђаном Петровићем, да Срђан Петровић изда гаранцију ДТМ «Релејшн». Разговор није био дуг, Срђан је одобрио кредит «Митросрему» и рекао да је у реду и да је одобрио, да ће одобрити гаранцију ДТМ «Релејшен». У ствари, са неког мог аспекта, он није имао куд, јер тек тада би се активирала гаранција «Финанским», где би банка изгубила свакако тих милион еура. Поставило се питање обезбеђења кредита и зато је речено да ће бити фарма, о чему сам

мало пре говорио, а поставило се и питање шта ће бити гаранција за издавање банкарске гаранције за инвестицију ДТМ-у. С обзиром да није имало шта да се понуди као колатерал за ту гаранцију, Срђан Петровић је питао да ли могу да питам Небојшу, мислећи на Небојшу Јестровића, пошто види да је реновирање хотела при крају, а да постоји банкарска гаранција за инвестицију издата за хотел, да тај колатерал који је био намењен за издавање банкарске гаранције за хотел, буде пренет као колатерал за издавање гаранције инвестиционе ДТМ. Ја сам рекао у реду, нисам могао да кажем ни да ни не. Објаснио сам Небојши Јестровићу о чему се ради, јер је у куповини, заборавио сам да, рекао сам у истрази, али сад нисам, рачунајући стално на време...

Председник већа: Не морате Ви да се обазирете на време.

Опт. Андрија Крловић: И онако не журим нигде. Ту сам сигурно.

Председник већа: Не. Овако, само да Вас прекинем. Дакле, ја још једном чисто ради Вашег усмерења. Не морате се апсолутно обазирати на време. Ја сам она кратка упозорења дао чисто да бисте Ви знали докле ћемо и како морамо данас да радимо. Технички смо тако ограничени, али то ниуком случају не ограничава Ваше право у слободном излагању и изношењу одбране, чак да не завршите данас и следећи пут, па прекинемо, Ви наравно, то и знате, имате право сваки пут да затражите да допуните одбрану. Наравно с тим што ћемо ми одредити време када.

Опт. Андрија Крловић: У реду. Рекао сам да, нисам напоменуо а у истрази сам рекао, то има у списима предмета, сигурно сте и прочитали, да након договора о купопродаји «Митросрема», да је Дарко Шарић рекао да у «Митросрем» улази заједно са Лончар Јовицом и Небојшом. Питао сам Небојшу да ли хоће да колатерал који Палић има за гаранцију код Срђана, пренесе на колатерал за ДТМ, јер заправо то је њима у интересу, рекао је нема никаквих проблема, ако то хоће банка да уради. Нисам сигуран, да ли сам ја обавестио директора Палића, да треба да потпише уговор, или је већ банка тражила да потпишу уговор, а да ме је он назвао да ли ја знам о томе. Али у сваком случају сам знао и рекао да сам питао Небојшу, да се Небојша сложио. Али то никако не значи да сам ја знао да новац потиче, као депозит више физичких лица, који је накнадно пренет на један збирни рачун, како сам сазнао у току истраге и поступка, да је пренет на један збирни рачун, па послужио као колатерал за давање гаранције. Тако да та тврдња Тужилаштва није тачна, а поготову ако је имала у виду све списе предмета и оно што сам ја видео где се јасно

види ко је управо уговорио такав вид издавања гаранције и дао савет. Верујем да то тужилац није видео, да је пропустио неко од његових сарадника, тако нешто пропустио.

Недавно сам имао прилику, омогућено ми је да извршим увид и у списе предмета, они који су означени као ознаком «државна тајна» и са транскриптима који се налазе у том предмету. Не улазећи уопште у законитост тих транскрипата, нити их анализирајући, не видим, нисам нашао нигде у предмету, да сам знао да новац који поседује Дарко Шарић потиче од извршења кривичног дела, нити да се Дарко Шарић бавио било каквим кривичним делима.

Председник већа: Да не буде забуне, стално говоримо о тим транскриптима, само једно кратко појашњење. Транскрипти пресретнутих разговора. Значи тако да то буде потпуно јасно.

Опт. Андрија Крловић: О транскриптима пресретнутих разговора, да на њих сам мислио. Хоћу да кажем да Тужилаштво своје закључке износи изводи из разговора у којима ја чак и не учествујем, из разговора других лица, који ме у неким ситуацијама и не помињу, али приређивач транскрипата за кога не знам ко је и за кога је радио и приређивао такве транскрипте, он дозвољава себи да приреди транскрипт и каже да је саговорник тај мислио на овог или на оног. Мислим да су то неозбиљне тврдње и неозбиљни докази за овако један озбиљан суд. Тужилаштво у недостатку правних доказа бави се конструкцијом да сам ја могао знати да новац, извињавам се, не могао знати него закључити, да новац потиче из кривичног дела, служећи се разговором, транскриптима телефонских разговора и разговора уопште Радована Штрбца и Милета Јерковића у коме Штрбац Јерковићу каже, говори заправо да се о неком извесном «Девици», који је био наводно телохранитељ Дарка Шарића и који је ухапшен за поседовање кокаина и каже да сам ја налазио адвокате том «Девици». Из саме чињенице да сам ја наводно налазио адвокате том «Девици», Тужилаштво не може да докаже да се и Дарко Шарић сам бавио том делатношћу, па онда уводи у разговор, телефонски разговор, где ме Шарић пита да ли може нешто да се уради против одлуке Врховног суда. Што се тиче, о самој тој ствари, о том разговору, нисам ја налазио никакве адвокате том «Девици», него је то био адвокат, мој колега из канцеларије Владимир Петровић и то се дешавало у... мислим у јуну 2007. године, били смо заједно на саветовању правника у Бечићима, где сам ја продужио мој боравак за неколлка дана, пошто ми један од браће који живи у Будви био болестан, па сам остао да помогнем, имали су неки супермаркет и тако остао сам да помогнем снаји и деци неколлка дана. Колега Петровић је дошао са

супругом, седели смо у Старом граду у Будви, пили кафу, назвао ме Дарко Шарић и питао ме да ли можеш да ми препоручиш неког адвоката, мој рођак, мислим да се зове Арса, а после сам сазнао да је Арса је ухапшен у Београду, да му, ја нисам ту, да ли можеш да ми препоручиш неког адвоката. Ја кажем, управо адвокат из моје канцеларије, Влада Петровић седи поред мене, враћа се за Београд и може он да му буде. Тек касније сам сазнао да је супруга од тог «Девнице», дала пуномоћје мом колеги Влади Петровићу да и њега заступа. Толико о тој конструкцији.

Пред овим судом ће се сигурно појавити као сведок Миле Јерковић. Из транскрипата пресретнутих телефонских разговора, очигледна је мржња Милета Јерковића према мени. Та мржња проистиче из разлога што ја као адвокат бринући се о интересима свог клијента, саветовао сам Дарку Шарићу да не улази у куповину односно, није могао ући у куповину од Милета Јерковића, јер његово ништа није ни било, од тих предузећа, да са њим не прави никакв посао, имајући у виду криминалну биографију Милета Јерковића, за коју сам знао провером код надлежног органа, то јест Агенције за приватизацију, мој колега Миленко Ристивојевић и ја сазнали смо да је та фирма коју је нудио да уступи Дарку Шарићу, заправо фирма где треба да се раскине уговор за неколико дана. Изласком из Агенције, добио сам телефонски позив од Милета Јерковића, вероватно је знао да сам био у Агенцији и по ком послу, био сам службено и чак најављен састанак неколико дана пре тога, колега Ристивојевић је најавио. Миле Јерковић ме је назвао, оног момента кад сам изашао из Агенције. Ја сам му рекао «у Београду сам». «Да ли је ово у реду, јеси проверио све», ја кажем «проверио сам, по мени није у реду». «Да ли можемо да се видимо», ја кажем «ја сам на Теразијама», «Ја седим у «Мадери»». Дошао сам у «Мадеру», каже «све је у реду», ја кажем «Миле били смо у Агенцији, колега и ја да проверимо, речено нам је да ниси уплатио рату, да ти је дата последња опомена, да имаш ванредну контролу и да уколико не будеш то урадио, да ће ти уговор бити раскинут најдаље седам дана након ванредне контроле». То смо обавештење добили у Агенцији, то се дешавало између 15. и 20. јануара 2009. године. Миле Јерковић на то ми је рекао да то није «ниси ти то добро чуо, ови у Агенцији то нису рекли за то предузеће, они немају појма, ја имам 30 предузећа, па они и не знају некад које је предузеће». Ја кажем «Добро Миле, не бих да разговарам», чак нисам ни сео, стојећи смо разговарали, нисам хтео да седнем за сто. «Ја ћу посаветовати, рећи Дарку шта сам утврдио и проверио и посаветоваћу му да не улази у тај посао са тобом». Од тог момента, почињу оговарања мене, почињу претње, Миле Јерковић ме зове, једном ме зове «да ли можемо да идемо на ручак», вероватно рачунајући о

његовим навикама да сам ја човек који би и продао интерес клијента, можда уз неку надокнаду. Чак, Миле Јерковић, кад је нудио то предузеће да прода Дарку Шарићу, између осталог, причи о потенцијалу тог предузећа, каже како има неку фарму за производњу бројлера, коју је издао «Топику» и «Перутнини Птуј» и да су то јако добри послови, да је то много моћна фирма. Знајући доста тога о Милету Јерковићу, ја да бих га истестирао а и да му скренем на један фин начин пажњу да не прича истину, питам га да ли је, јел' «Перутнина» купила «Топико»? Каже «Да». «Све»? Каже «Да, 100% су власници». Тог момента ја кажем Милету Јерковићу, «Перутнина није 100% власник, већ Богдан Родић и ја смо власници 43%». И ту се завршила прича. Након овога, да би ме одобровољио, он нуди, купиће и акције «Топика», као купопродајну цену те фирме, где му Дарко Шарић каже «немам ја ништа са «Топиком», то може једино Андрија да ти прода». И он ме пита «Ако продам Дарку Шарићу ово предузеће, могао би да од тебе купим акције». Нормално да нисам хтео да тргујем са Милетом Јерковићем нити да имам било какав пословни однос, отуда и та прича и помињања «Топика» у разговорима код Милета Јерковића.

У овим разговорима, које сам добио тек, упознао се с њима кад сам већ притворен, поред те јасно исказане мржње према мени, у тим транскриптима постоје такве претње где Миле Јерковић са извесним «Жапцом», чак договарају и моју физиичку ликвидацију, па се питам да ли онај ко је имао увид и ко је слушао и онај ко је приређивао транскрипте, обавестио Тужилаштво о томе и да ли се било шта предузело да се ја тада заштитим и моја породица. То говори о моралном лику и делу Милета Јерковића, кључног сведока у овом поступку. У оптужници се тврди како је ова група угрозила процес приватизације у Србији, не знам чиме то, нити знам за било какву групу, нити сам постао члан те групе, нити сам се осећао као припадник те организоване, наводно организоване криминалне групе. Али знам ако је неко угрозио озбиљно процес приватизације у Републици Србији, тај сведок Миле Јерковић, који је сигурно више од 30 предузећа преузео у процесу приватизације, уништио их и приватизације су поништене, радници остали без посла, имовина разнета.

У разговору Штрбца и Милета Јерковића, њих двојица говоре, односно Штрбац Јерковићу о купопродаји неког вештачког ђубрива, а Тужилаштво то користи као један од кључних доказа да сам вршио испоруку и набавку за више предузећа Шарића. Ја морам да кажем да је Штрбац Радован питао мене од кога «Митросрем» набавља вештачко ђубриво рекао сам му да је Слободан Кутлешић уговорио купопродају од «Азотаре» Суботица са директором и власником Предрагом

Милашиновићем, па је Штрбац питао да ли могу да питам Милашиновића да и њему испоручи ђубриво. Ја сам рекао «што га не питаш ти, човек ће сигурно испоручити, јер му је интерес да испоручи». «Не могу да платим, блокирана ми је фирма». «Па и ми нисмо блокирана, не можемо да платимо, али смо се договорили након деблокаде и скидања летине, мислећи на пшеницу, да ће му се платити». Штрбац је назвао, назвао Милашиновића и кренули су у посао, да би ми једног момента Штрбац рекао, како није наставио, преузео 100-150 тона и да је наставио набавку ђубрива на другом месту. То је цела истина око тог ђубрива и набавке ђубрива. Док је «Митросрем» набавио ђубриво од «Азотаре» Суботица, уместо 1.500 тона, мислим 700 – 800, јер је у међувремену цена на тржишту пала, била је нижа од оне која је уговорена са «Азотаром» Суботица, а и разлог што није била редовна испорука, тако да је то прича цела око набавке, око моје набавке ђубрива за наводно Шарићева предузећа, која су, која је контролисао Штрбац. Кажем «наводно».

Што се тиче моје улоге у преузимању хотела, ја сам у истрази рекао да знам да кад сам питан за хотел «Војводину», хотел «Путник» и хотел «Војводину», рекао да знам за хотел «Путник», а не за «Војводину». То сам рекао из разлога што сам мислио да је хотел «Путник», да је «Путник» био угоститељско предузеће, не Хотел «Путник», него угоститељско предузеће «Путник», да је имао ресторане и кафане и мислио сам да су оба та хотела у саставу предузећа «Путник», а из разлога што сам питан, када је била пре аукције за хотел, од стране Небојше Јестровића, сам питан да ли могу да, ушли су у конзорцијум са Маестрал турсом, чији је власник из Будве, чији је власник Блажо Дедовић, требали су да доставе поред остале документације и потврду да власник предузећа није осуђиван. Овде наши судови издају такве потврде када је реч о приватизацији, тако што да лице коме се издаје потврда није осуђивана за кривично дело из, за кривична дела, па не набраја која кривична дела, него објаву Закона о приватизацији, који је објављен у Службеном гласнику, и тако гласи потврда. Не набраја детаљно сва дела која су у потврди. Јер је Закон о приватизацији одредио за која дела не може лице учествовати у приватизацији. Небојша ми је рекао да је Блажо Дедовић његов, тај пословни сарадник, са којима је ушао у конзорцијум да купи хотел, радило се о хотелу «Путник», да неће да му издају такву потврду у Црној Гори, него траже за која кривична дела. И, ја сам рекао «па добро, зашто онда не каже, нек поброји кривична дела и нек напише молим вас издајте ми потврду о неосуђиваности за кривична дела и нек поброји кривична дела». Па каже «не знам која су то кривична дела, да ли можеш да напишеш». «Како не, ја ћу то урадити, толико ћу ти урадити». Узмем службени гласник, видим која су

кривична дела, набројим кривична дела и он ми каже «дал' можеш то да пустиш на мејл». Ја пустим то на мејл. То су била моја сазнања и моја комуникација о целој куповини хотела «Путник». Ја сам рекао, не знам за хотел «Војводину», никад ме нико није ни консултовао по том основу. Није ме консултовао ни за хотел «Путник» о састављању било каквог уговора или уговора о конзорцијуму или било чега. Никад. Одговорно тврдим никад. Код куповине хотела «Војводина», за коју видим да није била у саставу хотела «Путник», него да је касније купљена. Чак ни то ништа нисам питао, јер није имало ни потребе, пошто су знали шта им је требало од документације за овај део. То су моја сазнања о куповини хотела «Путник» и «Војводина».

Што се тиче мог ангажовања о продаји акција угоститељског предузећа «Палић» «Маестрал турсу», могу да изјавим да сам од Небојше сазнао да хоће да продају након уласка у конзорцијум са «Маестрал турсом», да су направили аранжман, о неком заједничком улагању, пошто Благо Дедовић је имао хотел у Бечићима, има га и сад, мислим «Медитеран» се зове, и да су после уласка у конзорцијум и куповине хотела «Путник», направили договор да ће једним делом ући у хотел «Медитеран», односно у «Маестрал турс», а да «Маестрал турс» хоће да откупи акције «Палића». Пошто сам питао за савет око технике, како то изгледа, ја сам рекао да ћу се консултовати са људима и колегама који се тиме озбиљније баве, а Ћопић, очекујући да прилив новца, да ће евентуално и од тога имати прилив новца, рекао је да седнемо са Драгијаном, мислим да се презива Радуловић, која је водила брокерску кућу у МВ «Инвесмент», тако. Нашли смо се Ћопић, Драгијана и ја. Рекли смо да неки наши пријатељи хоће да продају акције, на који начин је то најбоље да ураде, јер имају познатог купца и знају која ће вредност акције бити, где је Драгијана рекла да ће да провери код Комисије за хартије од вредности како је то најбоље урадити и мисле да пошто су они чланице конзорцијума, да то може да иде без продаје на берзи, него уз сагласност Комисије, као консолидација власништва. Тада сам први пут и упознао Драгијану, причао сам са Драгијаном и о мом проблему који је искрснуо са Словенцима, накнадно око мог власништва, односно власништва «Новог Тамиша» у «Топику», јер су покушали да са једном накарадном докапитализацијом промене структуру власништва у предузећу, тако што су уместо да купе акције самог «Топика», купили и предузеће које је било власник 50,5% власништва «Топике», предузеће из Зрењанина за, ако се не варам за 4 милиона и ... за 4 хиљаде и 800 еура, а то предузеће је у свом власништву значи имало 51% «Топика» и имало имовине у непокретностима пуно, где су тада људи из «Перутнине» покушали да ураде једну докапитализацију на тај начин што ће неке некретнине из власништва

овог предузећа из Зрењанина унети као акције, али затворена емисија, као акције у «Топико», повећаће вредност «Топика» и нас. Кад кажем «нас», мислим на мене и моје предузеће и Богдана Родића, сада Богданово предузеће, свести на 15 – 16%. То је био један и од разлога што сам са Драгијаном хтео да се нађем, јер је важила за једног озбиљног стручњака, када је у питању трговина акцијама и берзе. Након овог састанка, можда два или три дана, Драгијана ме је назвала и рекла ми је да су мишљења у Комисији подељена, што се тиче консолидације власништва, већ да је то најбоље остварити, продати путем берзе, на шта сам ја рекао да ћу обавестити власнике, наставила је да прича о овом мом другом проблему са «Топиком». Тако да у предмету, у списима предмета постоји и један транскрипт где приређивач тих истих транскрипата спаја ова два разговора где Драгијана прича о акцијама од хотела, а онда се каже «изостављено небитно» и онда иду моје речи «ми имамо у «Топику» 43%...» и тако даље, да би довели у везу «ми», како је и «Топико» и акције «Топика» власништво Дарка Шарића, како бих се ја приказао као неко ко је знао самим тим да је прикривен Дарко Шарић у томе, требао би да закључим да нешто није у реду. Не господо! Ни један посао где је Дарко Шарић прикривен ја нисам радио, нити ми је кад предложено.

Даље, што се тиче ових акција, транскрипти су приређени са лицима по надимку или звани, то су лица која раде или су власници брокерских кућа. Већина тих разговора се односи на време када су акције, кад су и продали акције хотела, кад је било завршено, него се односи прича о акцијама које се односе на «Топики». Што се тиче навода у оптужници да сам ја се појављивао и давао налоге за продају акција испред «Муниципијума», постоји само једна ситуација, тачно је да је Небојша био замољен, с моје стране, пре можда годину или двије дана. Кад кажем годину или двије, немојте ми узети за зло, јер ову годину сам потпуно избрисао, једноставно је тако. Значи 2008. година или 2009., почетком, не знам кад, звао ме је боркер и каже појавило се на берзи, да ли 15, 18, али сигурно мање од 20 акција «Топика». Богдан Родић и ја смо се договорили да ћемо куповати акције «Топика» и да ћемо наставити да купујемо акције «Топика» и требало је реаговати брзо. Свака акција која се појави да покушамо да је купимо. Ја нисам могао да купим акције даље, јер је «Нови Тамиш» купио 38,7 на пример, посто. То су акције купљене, које акцијски пензионери фонд изнео на берзи. Тај проценат акција који се изнесе на берзу од стране државе, не обавезује купца да мора упутити јавни позив за преузимање акција. Али акције преко 25% које се купе, а које нису у државном власништву, обавеза је купца да упутити јавни позив за откуп свих 100% акција. Из тог разлога, ја да

сам купио на «Нови Тамиш» једну акцију преко ових акција које је изнела, које сам купио, морао бих упутити јавни позив за куповину 100% акција «Топика», а то значи обезбедити гаранцију и новчана средства за цео износ тих акција за које се зна да неће ни бити изнети на продају, јер нормално их неће «Перутнина» изнети на продају. Из тог разлога, да бих брзо реаговао, назвао сам Небојшу Јестровића, са којим сам још у «Штампи» сарађивао, Небојша Јестровић је био заменик директора «Штампе», кад сам ја био адвокат Наике Бокан и Дарка Шарића у «Штампи», замолио сам га да ли може да купи те акције, па касније кад буду се стекли услови да их прода, ја ћу их сигурно купити. Небојша је купио. Кад је дошло време, да после годину дана, кад «Перутнина» није успела ову накарадну, да изврши ову накарадну докапитализацију, стекло се време, јер су се неки људи појавили на политичкој и економској сцени, који су били пореклом тамо одакле је «Перутнина» и пријатељи «Перутнине» и пријатељи неких људи у Комисији за хартије од вредности. Ја сам се борио правним средствима колико сам могао, писао Комисији за хартије од вредности, ангажовао пријатеље, моје адвокате, пријатеља који се бави консултацијама око акција Тричковић Светислава, званог «Тришко», који се помиње у транскриптима пресретнутих разговора, који је својевремено учествовао када је та фирма из Зрењанина куповала те акције «Топика», учествовао у том послу. Не бих помињао намерно која фирма и ко, зато што се у једном предмету који се води пред овим Специјалним судом, помиње породица која је донирала једну странку са 40.000 еура, а она је била власник «Топика», па не бих ја сад да помињем, није у реду причати, неки људи су покојни, па не желим. А иначе бих рекао из пиетета према тим људима, покојницима нећу да кажем.

Председник већа: Право Вашег избора. Кажем како Ви желите, то је Ваш избор.

Опт. Андрија Крловић: И, кад то није успела да уради «Перутнина», успели су после годину дана други људи, унели су у затворену емисију вредност имовине од 3 милиона еура, а цела фирма је купљена за 4 милиона динара, јасно је ко је ту оштећен. Ја сам кренуо са тужбама. Показала се сва апсурдност тих тужби пред Привредним судом јер је такав Закон о привредним друштвима да једноставно у Статуту каже одлучивање по Закону о привредним друштвима уколико није статутом другачије предвиђено, значи 47% акционари остали мали и ја нисмо могли ништа, јер верујте ми да је Статутом предвиђено са 51% или са 50% од укупно присутних, што значи и са 25%. Указао сам суду на те ствари. Док суд реагује, изврши се промена Статута без обзира да ли ми били или не. Ако поднесемо

тужбу против такве одлуке скупштине накарадне, само укажемо, укажемо шта треба да исправе у наредној одлуци, где се заказује одмах састанак и исправи се, тако да све ово причам из разлога, све оне приче из транскрипата пресретнутих телефонских разговора који се односе са тим брокерима, већином се односе на мој проблем са «Топиком», те сам ја морао тада да реагујем, да покушам да заштитим цену акција, односно да је повећам зато што је «Перутнина» почела да спушта и цену акција, да оног момента за одлуку којој се ја противим код спајања или припајања где су хтели да ураде припајање искористе право несагласног акционара и да ме исплате по некој смешној цени. Зато сам ја морао да се борим, да држим неки ниво цени. Зато сам замолио Небојшу Јестровића да те акције «Топика» изнесе на продају. Небојша Јестровић ми је рекао, био је у гужви, ја сам био код брокера и брокер је разменио... разменили су ове мејлове и број факса, да се факсом пошаље налог, а да ће накнадно тог истог дана донети се оригинал, јер је у то време директор био Предраг Милосављевић, који тренутно није био ту, изашао је, да ће он у току дана донети. Отуда је и прича да ја кажем брокеру да «Муниципијумове» акције да, јер је пре тога Небојша договорио и чуо се са власником брокерске куће и ној на мејл или на факс послао налог.

Што се тиче модалитета трансфера новца, према Ђопићу за куповину «Митросрема», један сам поменуо, кад сам причао о уговорима о субординираном зајму, за који знам. За остале уплате знам посредно. Кад кажем посредно, знам да му је уплата, након што су се договорили о купопродаји, плаћено му је са «Лафинотрејда» 700.000 еура, јер му је то требало хитно, молио је дал' може, и речено је да ће да да налог и инструкције и да ће му бити плаћено тих 700.000 еура. У том договору, тада је било да ће се купопродајна цена исплатити врло брзо, можда за месец, два дана, што је мене и радовало јер бих тада већ и наплатио своје потраживање које је било можда старо 15 дана, а и наплатио бих тај 1,5% моје провизије. Касније, од Ђопића, пошто је њему требао новац, рекао је мени и колеги Ристивојевићу да он нема другог начина да мени је замерао што нисам активнији да реши се проблем код Агенције преузимања, на другој страни је исто постојао један став да се прво реши решење код Агенције за приватизацију, решење Антимонополске комисије, па онда да се ради исплата. У међувремену је Ђопић постигао договор, наводно да му се, да би добио новац, јер је био, његова друга предузећа су била у финансијским проблемима и рекао је мени и колеги Ристивојевићу да је то премостио тако што је испоставио профактуру «Маткомпанију» за кукуруз или слично неку робу и да ће он кад дође до исплате или вратити новац том предузећу са рачуна или ће купити кукуруз па ће

им испоручити кукуруз. Тек после дужег времена од Ћопића сам сазнао да је он примио од укупне купопродајне цене негде око 8 или 8 и по, причам оно што ми је Ћопић рекао, се заједно око 8, 8 и по милиона еура и да он тај новац, кад добије исплату, мора да врати. А, не знам како би другачије и могло, јер је то новац и уплате које се региструју и код Народне банке и уплате које подлежу и Управи за борбу..... Управи против прања новца, јер не видим начин на који би он могао избећи да тај новац не врати, јер на крају године мора положити рачун, поготову што је то дознака из иностранства, за шта је тај новац и шта је са тим новцем.

Оно што ја никако нисам могао да закључим, да се ради о «прљавом новцу» или да се Дарко Шарић бави криминалом, а поготову да сам могао да знам да су хотели Дарка Шарића, је и чињеница што, сад би се и ја користио логиком, као што се и у оптужници користи Тужилаштво логиком. Ако би неко хтео да опере новац не би било боље прилике него да акције које има, од своје фирме, не да их прода по 8.000 динара, него да их прода по 20, 30 хиљада динара. Да је мени неко рекао да акције те треба, да су уговорили цену продаје за 50.000 динара по једној акцији, искрено било би ми сумњиво. Искрено, имао бих и другачији став. Али, информација да се акције продају по 8.000 динара, која је реална цена била те акције, а колико видим на берзи се нико није ни појавио јер те акције су отишле на берзу, нико се није појавио ни по тој цени да их узме, значи да је потпуно и оправдано да се ради о једном нормалном послу и да је потпуно јасно да не могу извући никакав закључак о нечему недозвољеном или да се жели нешто прикрити.

Овде се помињу различите цифре о купопродаји «Митросрема», више не знам шта сам прочитао у списима а шта у оптужници, а шта из штампе. Приликом уговарања продаје «Митросрема», договорено је да цена буде 23 милиона еура, јер у први мах Ћопић је мислио да не прода фабрику «корнфлекса» која се налази у саставу «Митросрема», која уопште није посебно правно лице што је било немогуће. На крају су пронашли договор да «Митросрем» буде продат без фабрике «Корнфлекса» за 23 милиона, с тим да предузеће приликом предаје мора бити салдо потраживања и дуговања нула, а да «Корнпродукт» остане у саставу «Митросрема» и кад се стекну услови да ће се издвојити из састава «Митросрема», где ће Ћопић имати 50% власништва у «Корнпродукту», а Шарић и Јестровић и Лончар имати 50% у «Корнпродукту». Још један занимљив податак, који говори о том силном новцу, који је долазио и приливао се да обавезна инвестиција, која је била предвиђена за другу годину, којој је већ истицао рок за испуњење, остало је да се испуни још 800.000 еура, није

испуњена у мају, продужена је, продужен је рок до августа. Задњи да је био кад је дошла комисија да утврди, баш дан кад је била сахрана покојном директору «Митросрема», па су онда продужили следећи рок јер је била у фази грађевински радови су се приводили крају на фабрици, да би Агенција за приватизацију рекла «не», те грађевинске радове не можемо да признамо, него је предвиђено обавезно улагање у индустријску прераду кукуруза и требало је купити опрему и машину за 800.000 еура. Ћопић је поручио, уговорио са представницима једне Италијанске фирме која се налази овде у Београду, машине и опреме, али нису никако скупили тих 800.00 еура, тако да један од разлога, колико чујем за раскид уговора о приватизацији је неиспуњење обавеза. Сад замислите човека који има стотине милиона еура и не испуни обавезу од 800.000 еура и ризикује предузеће да изгуби од 28 милиона.

Председник већа: Андрија, ја Вас морам сада прекинути, јер је пет до један. Па ето, нађите модус, ако можете да заокружите ту целину.

Опт.Андрија Крловић: Па нека, ја пошто сам сад прекинут, ја имам да причам још.

Председник већа: У реду. Ја претпостављам, ја сам претпоставио да Ви не можете, ја сам Вас пустио да кренете у овај део, али је већ било....

Адв.Градимиr Налић: Андрија, заврши укратко овај део. Да ли нам дозвољавате да се посаветујемо са клијентом.

Адв. Владимир Петровић: Па не, не треба, само заврши.

Опт.Андрија Крловић: Па добро, могу да

Председник већа: Само микрофон укључите Андрија.

Опт.Андрија Крловић: Завршио бих излагање, па за следећи пута да оставимо питања само. Заборавио сам да напоменем да је приликом разговора и договора о продаји «Митросрема», да су се у почетку Шарић и Ћопић договорили да ја будем адвокат и једном и другом. Да, пошто сам био Дарку Шарићу адвокат у предмету продаје «Штампа система» и био је задовољан како сам то одрадио, Ћопић му је рекао да ћу ја бити његов адвокат, зато што сам са Ћопићем уговорио проценат. Ћопић је вероватно мислио да не треба да каже Дарку Шарићу да је уговорио проценат, вероватно је, не знам из ког разлога, међутим ја нисам имао уопште потребу да кријем да сам

уговорио проценат код Ћопића и да ћу бити плаћен од стране Ћопића, а да у том делу посла који будем радио, заступаћу интересе и једног и другог, онако како треба и да је Дарко Шарић тада ангажовао у овом послу «Митросрема» адвоката Миленка Ристивојевића, који је исто прозиван у штампи да је куповао и радио за Дарка Шарића. Он је имао ту срећу да тог дана када се појавило у штампи да назове тужиоца и да дође код тужиоца да поразговара једно два, три сата, да објасни тужиоцу. Он је, што каже наш народ, на истини, ја сам на лажи, пошто је умро, а то ми је био велики пријатељ, тог дана кад је изашао од тужиоца, назвао ме је, био сам на састанку са Богданом Родићем у хотелу «Ин», дошао је са једним колегом, рекао ми је да је био код тужиоца, јер смо и ујутру се видели, он ми је рекао да иде и позвао је људе да му омогуће састанак са тужиоцем, рекао је да је био код тужиоца, да је испричао тужиоцу, чак је рекао да је тужиоцу рекао да у делу продаје и куповине «Митросрема», да се он ту појавио као мој колега, да је ушао у то и да би помогао да се из тога изађе, да да модалитет да се купи фирма, да се нађе, што је све нормално и ништа није противзаконито. Толико да, чак је и мени предлагао да јавим и да дођем код тужиоца. Ја сам рекао «ја стварно не разумем сад да се јавим тужиоцу зато што натписи у новинама месец, два дана штампа ме развучи, хапси, цртају графиконе на насловним странама, ко је ко веза», знао сам да ће доћи до овога, претпоставио сам, јер имам неког животног искуства и остао сам да сачекам кад ће то да се деси, кад ће да дођу по мене. Толико.

Председник већа: Добро. Ево ја ћу сада констатовати да сте Ви завршили са изношењем одбране у слободном излагању. Наравно ја још једном морам да подвучем то, да нисмо имали намеру да Вас ни на који начин ограничавамо. Уколико Ви нађете за потребним да кажете још нешто, у својој одбрани, ако имате нешто да додате у међувремену закључите да сте испустили нешто битно, Ви то навестите, ми ћемо Вам у сваком случају то омогућити. Дакле, ми се апсолутно разумемо, Ви сте професионалац и нема потребе да Вам сад даље то разлажем. Јесмо се разумели?

Опт. Андрија Крловић: Апсолутно смо се разумели. У реду је, хвала. Ја сам професионалац, чак се ни на тужиоца не љутим.

Председник већа: Дакле, остаје да следећи пут кренемо са постављањем питања оптуженом Крловићу. Сада заиста за то више нема времена, 13,00 је. Ја Вас молим, у ствари налажем Вам да се вратите на оптуженичку клупу.

